

holde Hingste, har forundret mig; thi det er modsat det Princip, dette ellers har overholdt. Seg vil derfor troe, at hvis Thinget vil gaae ind paa at udstemme den sidste Deel af Paragraphen, vilde det ikke have Bansteligheeder at faae Loven igjennem i det andet Thing, da vi have viist, saa stor Ansøbekommen, idet vi have fundet os i alle de øvrige Vædringer. Det har kostet mig endeel Overvindelse ved flere Punkter, som jeg ikke nu skal omtale, men jeg har gjort det, fordi jeg ønsker, at Loven skal komme ud. Det skulde glæde mig, om vi engang kunde komme saa vidt, at Landmanden ikke behøver Understøttelse gjennem Staten ved Stam- og Landstutterier, men saa vidt ere vi endnu ikke komne, og jeg troer derfor, at den Foranstaltning, hvortil nærværende Vædring sigter, er et Skridt, der vil forknytte de private Hingsteholdere. Naar Loven kommer ud, have vi ved § 1 bevilget Penge til Døgg, Faar, Svinn osv., men til Hingste, der ere i Function, og som ere de allervigtigste, have vi ikke een Skilling. Seg kan ikke slutte mig til den høitærede Minister i dette Punkt.

Indenrigsministeren: Da der er ytret Tvivl om min Stilling til Sagen, skal jeg gjentagende gjøre opmærksom paa, at jeg naturligtvis ikke blot selv agter at stemme for Loven, som den nu foreligger, men at jeg, saa godt, jeg har formaaet, har bedet om, at man vilde opretholde den Bestemmelse, der er kommen ind. Naar den sidste ærede Taler har lagt Vægt paa, at denne Afstemning ikke var i god Conseqvents med mange af de Præmisses, der i det andet Thing have gjort sig gjældende, saa er det enten ved Kunst eller Held, som jeg nødig vilde spille, at Bestemmelsen er kommen ind. Naar der tales om, at der fratages de nuværende private Hingsteholdere Noget, da have jo Landboforeningerne for det Første fuld Raadighed over deres Eget; men dernæst er Statskassens Tilskud for hele Danmark kun nedfat med 1,000 Rd., hvilket altsaa, fordeelt paa samtlige Landboforeninger, er saa ubetydeligt, at det umuligt kunde medføre nogen Skade, og man maa derhos vel erindre, at det er først igjennem denne Lov, de skulle have Noget, og at Virkningen af Be-

stemmelsen kun er den samme som, hvis denne Lov ikke udfom — hvilket kunde blive en Følge af, at der foretoges Forandringer deri — thi saa maatte de dog vente. — Hele Forfjællingen vilde være den, at man i sidste Tilfælde ogsaa berøvede sig den Udsigt, der er til virkelig at faae Noget for Stamstutteriet. Man har ikke taget Hensyn til den Bemærkning, jeg gjorde, og som jeg troer er rigtig, at Præmiernes Virksomhed som Opmuntring til Hingstehold i større og bedre Maalestok ikke borttages derved, at Præmiendelingen udsættes eet eller to Aar. Der er ikke nogen Modsigelse i at stemme for denne Bestemmelse, om man ogsaa mener, at Staten helst burde trække sig tilbage og lade denne Sag seile sin egen Sø. Naar man kommer til det Resultat, at der dog maa anstilles en Prøve, maa man give dem saa gode Villkaar, at der dog kan være Tale om en virkelig Prøve. Hvis jeg havde Udsigt til at anden Veie at faae en Bevilling, skulde jeg ikke holde derpaa. Den ærede Taler veed, at jeg har kæmpet saa tappert for Præmiesystemet, som jeg formaaede; da jeg ved Siden af det har faaet det foreliggende gode Forslag, haaber jeg ikke, at Thinget igjen vil tage det fra mig.

Ordføreren: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Ord i Anledning af, at den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Rosenørn-Teilmann) bebreidede os Inconseqvents. Jeg troer ikke, at han gjorde det med Ret. Vi have foreslaaet, overeensstemmende med det oprindelige Lovudkast, 2 Midler til Fremme for Hunsdyr- og især for Hesteavlens. Det ene er Præmiesystemet og det andet Stamstutteriet, hvortil dengang var annecteret et Slags Landstutteri, som senere er faldet bort. Nu mener den ærede Landstingsmand, at da vi have lagt saa megen Vægt paa Landstutteriet, maatte vi i god Conseqvents deraf ogsaa ønske, at Stamstutteriet saa hurtigt som muligt var istand til at levere brugbare Hingste, hvilket Indkjøbet af Hingste til Stamstutteriet vil befordre. Ja, det have vi ganske vist ikke Noget imod. Tværtimod, det skal være os meget kjært; men dermed er det ikke afgjort, at vi ansee dette for nyttigt, naar det stæer paa Præmiernes Befestning. Den ærede Landstingsmand maa tillade